

Marion van de Coolwijk

Erruit!

Uitgeverij
De Fontein

Soms moet je veranderen om jezelf te kunnen zijn.
– vrij naar Olaf Hoenson

www.marionvandecoolwijk.nl
www.defonteinkinderboeken.nl

© 2014 Marion van de Coolwijk
Voor deze uitgave:
© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagafbeelding: Getty Images en Miriam van de Ven
Omslagontwerp: Miriam van de Ven
Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3623 8 (e-book 978 90 261 3624 5)
NUR 284

Hoofdstuk 1

Onbegrijpelijk

‘Het werkt niet, sorry.’ Kirsten glimlachte en legde haar hand op Mees zijn schouder. ‘Het ligt niet aan jou, echt. Je bent de liefste jongen die ik ken. Dat weet je toch?’ Ze slikte. ‘Maar het voelt niet als...’ Ze wachtte even. ‘Als verliefd of zo. Begrijp je?’

Mees zweeg. De woorden van Kirsten kwamen als een mokerslag aan. Maakte ze het nu uit?

‘Zeg iets.’ Kirsten liet haar hand zakken.

‘Wat wil je dat ik zeg?’ vroeg Mees.

‘Dat je het ook voelt. Dat je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Wat?’ Het klonk aarzelend. Alsof hij zich schrap zette voor de *final countdown*.

Kirsten beet op haar lip. ‘Luister, ik heb al genoeg shit thuis. Ik kan het er nu gewoon niet bij hebben, oké? Ik heb je nodig. Als vriend.’

‘Maar dat ben ik toch?’

Kirsten knikte. ‘Jawel, maar...’

‘Maar wat?’ Mees hoorde zijn stem overslaan. ‘Is er meer dan?’

‘Nee, er zou meer moeten zijn.’ Kirsten fluisterde bijna. ‘Ik had het je veel eerder moeten vertellen, maar ik had tijd nodig. Ik moest het zeker weten.’

Mees zei niets.

‘Begrijp het dan. Ik ben niet verliefd op je.’ Kirsten haalde diep adem. ‘Je bent mijn beste vriend. Ik vertrouw je, we delen alles samen. Al jaren. Maar verliefd? Nee! Dat voelt echt anders.’

‘Ik...’

‘Dat moet jij toch ook voelen?’ Kirsten keek hem vragend aan. ‘Wees eerlijk. Verliefd zijn is meer dan... dan dit.’ Ze wees naar zichzelf en daarna naar hem. ‘Voor mij in ieder geval wel, Mees.’ Ze sloeg haar ogen neer.

De woorden boorden zich recht in zijn hart. Het was uit. Ze wilde niet meer. En hij had geen flauw idee waarom precies. ‘Ja,’ hoorde hij zichzelf zeggen. ‘Prima.’

Kirsten legde haar hand op zijn arm. ‘Dus je begrijpt het?’

Mees zweeg. Hij begreep er helemaal niets van, maar dat ging haar geen moer aan. Ze had hem al genoeg pijn gedaan.

‘Ben je boos?’ Kirsten kneep in zijn arm.

Mees schudde zijn hoofd.

‘Opgelucht dan?’

Hij schudde haar van zich af. ‘Waarom moet ik van jou altijd iets voelen? Het is toch duidelijk? Je maakt het uit en that’s it!’

‘Ik wil niet dat we met ruzie uit elkaar gaan,’ probeerde Kirsten nog, maar Mees had zich al omgedraaid.

‘Doei!’ Met grote stappen liep hij naar de voordeur. Hij voelde de priemende blik van Kirsten in zijn rug. Drie maanden! Drie maanden hadden ze verkering. En nu was het over en uit. Mees stopte zijn handen diep weg in zijn zakken. Zijn ogen werden vochtig, maar hij kneep de tranen weg.

Hij kende Kirsten al zijn hele leven. Ze woonden in dezelfde straat en groeiden samen op. Dezelfde peuterklas, dezelfde basisschool en zelfs nu zaten ze in dezelfde klas van de middelbare school. In groep vier hadden ze verkering gekregen. Kirsten had het in groep vijf uitgemakt. Hij wist het nog goed. Het briefje dat ze schreef had hij nog. Ze vond verkering zo’n gedoe. Gewoon vrienden waren ze, hartsvrienden. Voor altijd.

Het was een formaliteit, dat uitmaken. Ze bleven samen spelen en deelden al hun geheimen met elkaar. Er veranderde niets. Zelfs niet toen Kirsten in groep acht met Bart ging. Het stelde niets voor. Kirsten was zijn vriendin. De band die ze hadden, was vele malen sterker dan welk vriendje ook. Kirsten en hij... dat was voor altijd en daar kwam niemand tussen.

Toen Bart het uitmaakte, hadden ze er samen om gelachen. En langzaam groeiden ze naar een nieuwe verkering toe. Drie maanden geleden had hij haar gekust. Zomaar, ineens. Hij wist het nog precies. Ze zaten op de achterste rij van de bioscoop. Kirsten had zijn kus beantwoord en vanaf die tijd was er meer dan vriendschap.

Kirsten zoende geweldig. Hij voelde zich veilig bij haar. Bij Kirsten kon hij zichzelf zijn. En diep vanbinnen wist hij dat hun band voor eeuwig was. Dat ze het nu uitmaakte voelde als een klap in zijn gezicht. Onverwacht. Hard. Gemeen.

Haar woorden dreunden in zijn kop. ‘Het voelt niet als verliefd. Verliefd zijn is meer dan dit.’ Wat bedoelde ze?

‘Zie ik je morgen?’ De stem van Kirsten stuiterde over straat en knalde keihard tegen zijn rug. Er ging een rilling door hem heen. Wat wilde ze nou? Het was toch uit? Ze wilde hem niet meer. Nou dan! Hij hoefde haar voorlopig even niet te zien en te horen. Hij stak zijn sleutel in het slot en opende de deur.

‘Mees, toe!’

Hij stapte naar binnen en met een klap viel de deur in het slot. Stilte. Even geen gezeik aan zijn hoofd. Ze zocht het maar uit. Ze wist het toch allemaal zo goed? Wedden dat ze over een paar dagen met hangende pootjes bij hem terugkwam?

Mompelend herhaalde hij haar woorden. ‘Het voelt niet als verliefd.’ Een schampere lach verscheen op zijn gezicht. Wat was dat nou voor gelul?

Hij trok zijn jas uit en smeed die op de grond onder de kapstok. Ze waren al hun hele leven samen. De afgelopen drie maanden bijna elke minuut. Samen naar school, samen huiswerk maken, samen naar de film, samen feesten, dansen, lachen, huilen. Alleen slapen deed hij nog alleen.

Ze hadden het erover gehad. Samen slapen, samen vrijen. All the way. Hij wilde en zij zei dat ze het ook wilde. Het zou voor allebei de eerste keer zijn. Kirsten was al aan de pil. Alles was goed voorbereid. Hij verheugde zich erop en had al verschillende scenario's bedacht. De eerste keer moest top zijn. Romantisch, met kaarsen, lieve woorden en heel veel strelen. Daar hielden meisjes van. Dat had hij opgezocht. Vooral niet te snel. Meiden hielden van langzaam. Moest ook wel, want bij hen ging het anders. Meer met gevoel.

Mees liet zich met zijn rug tegen de muur vallen en staaarde voor zich uit. Kirsten had de pil voor niets geslikt. Hij deed geen moeite zijn tranen te bedwingen. Waarom? Wat had hij verkeerd gedaan? Ze vond hem de liefste jongen die ze kende. Nou dan? Dan maak je het toch niet uit? Ze hadden nooit ruzie, konden overal over praten en hadden altijd lol.

Mees zuchtte. Had hij maar wat verkeerd gedaan! Dan zou hij het begrijpen. Een vreselijke gedachte kwam bij hem op. Zou ze iemand anders hebben? Net als toen met Bart?

‘Mees? Ben je daar?’ De stem van zijn moeder haalde hem uit zijn gedachten.

‘Yep!’ Hij wipte naar voren en liep de smalle trap op.

‘Was het gezellig?’ vroeg zijn moeder.

Mees liep de kamer in en knikte. ‘Reuze!’

Zijn moeder keek op van het tijdschrift waarin ze zat te lezen. ‘Niet dus.’

Mees plofte op de bank. ‘Ik wil er niet over praten.’

‘Maar ik wel.’ Zijn moeder legde het tijdschrift neer.
‘Ruzie?’

‘Was het maar waar.’

Er viel een stilte.

‘Ze heeft het uitgemaakt,’ ging Mees verder.

‘Waarom?’

‘Geen flauw idee. Ze zegt dat ze niet verliefd op me is.’

‘Ach, lieverd.’ Zijn moeder stond op en kwam naast hem zitten. ‘Wat rot voor je.’ Ze sloeg een arm om hem heen. ‘Hoe voel je je?’

‘Begin jij nou ook al?’ Mees sloeg zijn armen over elkaar. ‘Waarom willen vrouwen altijd weten hoe je je voelt?’

‘Uit belangstelling.’

‘Ik heb hier geen zin in,’ bromde Mees. ‘Niet nu.’

‘Oké, kopje thee dan maar?’ Zijn moeder stond op.

‘Nee, doe maar cola.’ Mees keek naar de klok. ‘Ik moet straks trainen, hè?’

Zijn moeder knikte. ‘We eten vroeg. Heb je veel huiswerk?’

‘Gaat wel.’ Mees stond op en pakte het glas cola aan van zijn moeder. ‘Ik ga naar mijn kamer.’

Heel even keken ze elkaar aan.

‘Laat me nou maar,’ bromde Mees.

Even later zat hij op de rand van zijn bed met zijn mobiel in zijn handen. Zijn duim scrolde door zijn Facebook-berichten. Niemand had echt iets te melden. Wat domme filmpjes, een vakantiefoto en natuurlijk weer heel

veel nieuwe profielfoto's van egotrippers. Hij sloot het programma af en opende zijn berichten. Job was online en had hem iets gezonden.

Job: Jij was snel weg. Ik heb je wis-schrift nog.

Mees: Shit, echt?

Job: Brengen?

Mees aarzelde. Job was zijn beste vriend. Als hij langskwam, zag hij natuurlijk meteen dat er iets aan de hand was. Hij had nu geen zin in opbeurende woorden.

Mees: Laat maar. Maak maar ff foto.

Job: Oké wat jij wilt.

Even later kwam er een afbeelding binnen van zijn wiskundeschrift. Het was wat onduidelijk, maar voldoende om aan de slag te gaan. Mees zag dat Job nog iets berichtte, maar klikte de verbinding weg.

Job: What's up?

Mees smiet zijn mobiel op zijn kussen, pakte de afstandsbediening die op de vensterbank lag en zette zijn computer aan. De vrolijke stem van Stromae schalde door de kamer. Zijn mobiel trilde. Hij stond op en liep naar zijn

bureau. Aardrijkskunde en wiskunde. Hooguit een half-uurtje.

In nog geen halfuur had hij zijn huiswerk af. Hij klapte zijn wiskundeboek dicht en leunde achterover. Dikke regendruppels kletterden tegen zijn raam. Hopelijk was het straks droog. Hij had een bloedhekel aan waterballet. Het trainingsveld van zijn club was onlangs nog opgevuld met zand, maar met dit weer zou dat niet veel helpen.

Hij stond op en liep naar zijn bed. Vier berichten, allemaal van Job. Het eerste belangstellend, het laatste pissig. Mees aarzelde, maar pakte toen zijn mobiel op en drukte op de sneltoets.

Job nam gelijk op. ‘Hé, man. Wat is er nou?’

‘Hoezo?’

‘Hoezo? Je drukt me gewoon weg.’

‘Huiswerk.’

‘Bullshit.’

‘Nee, echt!’

‘Sinds wanneer is huiswerk belangrijker dan je vrienden?’ Er klonk een schamper lachje. ‘Kom op, man. Vertel gewoon wat er aan de hand is.’

Mees zweeg.

‘Moet ik me zorgen maken?’

‘Nee, het is niets.’ Mees ging op de rand van zijn bed zitten, boog voorover en streek met zijn hand door zijn haar. ‘Niets wat ik zelf niet kan handelen, oké?’

‘Man, doe niet zo moeilijk en vertel wat er is. Ik kom er toch wel achter.’

Mees grimaste. Dat was waar. Morgen op school zou

het nieuws zich snel verspreiden. ‘Kirsten heeft het uitgemaakt.’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

‘En ik heb geen flauw idee waarom,’ ging Mees verder.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Niets, ik zweer het je.’

‘Nee, ik bedoel... hoe heeft ze het uitgemaakt?’

Mees kwam overeind en liet zich achterover vallen.

‘Ze zegt dat ze niet verliefd op me is.’

‘En verder?’

‘Ja, doet dat ertoe?’ Mees vond de vragen van zijn vriend raar. Wat maakte het uit wat Kirsten allemaal gezegd had? Feit bleef dat het uit was.

‘Is er iemand anders?’ Jobs stem klonk verwachtingsvol. Alsof hij zat te wachten op smeulende details.

‘Weet ik veel. Vraag het haar lekker zelf. Ik hoef haar voorlopig niet meer te zien.’ Mees trok zijn benen op en stuurde naar het plafond. ‘Ik begrijp er niets van,’ mompelde hij.

‘Meiden zijn niet te begrijpen. Weet je nog laatst? Die trut van een Elsa naaide mij eerst wekenlang op en toen ik toehapte, hield ze me af. Bitch!’

Mees haalde diep adem. ‘Kirsten is geen bitch. We zijn vrienden, Job. Al vanaf de kleuterschool. En ik dacht echt...’ Hij stokte.

‘Rot voor je, man. Weet je zeker dat ik niet even langs moet komen? Filmpje kijken? Ik heb een te gekke horror gedownload. Hét medicijn tegen liefdesverdriet.’

Mees slikte. Hij wilde niets liever. Als er iemand was

die hem uit de put kon halen dan was het Job wel. Job was oké. Rechtdoorzee, altijd eerlijk. Soms te eerlijk. Maar Mees kon er wel om lachen als Job zich weer eens in de nesten werkte door er van alles uit te flappen. Job en hij waren al jaren vrienden. Vanaf dat ze samen in de brugklas belandden, trokken ze met elkaar op. Suze was erbij gekomen. Het klikte meteen tussen de meiden. Ze vormden met zijn vieren een hechte vriendenclub. Dat Kirsten het nu had uitgemaakt, maakte het moeilijk. Voor hem in ieder geval wel. Hoe kon je vrienden blijven met het enige meisje op de wereld dat je wilde vasthouden? Morgen zouden ze elkaar weer zien. Hoe moest hij zich gedragen? Alsof er niets gebeurd was? Hoe deed je dat? Mees haalde diep adem. Hij moest nadenken. ‘Nee, ik moet trainen,’ hoorde hij zichzelf zeggen.

‘Ga je een keertje niet.’

‘Ik moet. Zondag wedstrijd.’

‘Oké, moet je zelf weten. Zie ik je morgen, goed? Hou je taai!’

Nog voordat Mees iets terug kon zeggen, had Job de verbinding verbroken.

‘Mees! Thomas!’ De stem van zijn vader schalde door het huis. ‘Eten!’

Een deur klapte dicht en hij hoorde snelle voetstappen de trap af gaan, direct gevolgd door een vrolijke schreeuw. Heel even wilde hij ook weer, net als vroeger, opgevangen worden door zijn vader. Geknuffeld worden, beetje stoeien en dan honderduit vertellen over wat er die dag gebeurd was.

Terwijl hij de trap af liep hoorde hij zijn broertje lachen. ‘En toen liet de juf haar pen vallen, en toen ze bukte zagen we haar onderbroek.’

Een bulderende lach klonk. ‘En? Hoe zag dat eruit? Jouw juf heeft mooie billen.’

‘Wim, stoppen nu!’

Mees kwam de kamer in en zag nog net de boze blik in zijn moeders ogen. Zijn vader gaf hem een knipoog. ‘Wij mannen hebben zo onze prioriteiten, toch Mees?’

Mees liep naar zijn moeder en pakte de pan met spaghetti aan.

‘Dank je, Mees,’ zei zijn moeder, die in de pan met saus roerde. ‘Ik ben blij dat er in dit huis tenminste nog iemand is die normaal doet.’

‘Wij doen normaal, hoor.’ Thomas gaf zijn vader een por. ‘Toch, pap?’

‘Jazeker, jongen. Wij doen normaal. Billen en borsten observeren is voor ons mannen van levensbelang. Daar kun je niet vroeg genoeg mee beginnen.’

Thomas grijsde. ‘Die van Kirsten zijn klein.’

Mees liet de pan met een klap op de tafel vallen. ‘Bek dicht!’

Aangespoord door Mees’ boze blik, zette Thomas vol in. ‘Kirsten heeft kleine tieten! Kirsten heeft kleine tieten!’

Mees pakte vliegensvlug een handvol spaghetti uit de pan en duwde die in Thomas’ gezicht. ‘Bek houden, zei ik!’

Een angstig gegil klonk en Thomas maaide woest met

zijn armen om zich heen. De spaghettislierten vlogen in het rond.

Tevreden keek Mees naar zijn spartelende broertje. ‘Is het lekker?’

‘Ben je nu helemaal gek geworden!’ Zijn vader was opgesprongen en greep Mees bij zijn arm. ‘Idioot!’

‘Ben ik een idioot?!’ schreeuwde Mees. ‘Wie begon hier met idioot doen?’ Vanuit zijn ooghoeken zag hij zijn moeder onthutst staan kijken. Een steek van onmacht schoot door zijn lichaam.

‘Thomas is een gezonde jongen,’ riep zijn vader. ‘Hij had het misschien niet hardop moeten zeggen, maar het is wel waar. Dat jij zo reageert, zegt meer iets over jou dan over Thomas.’

‘Ach man.’ Mees rukte zich los. ‘Hoor je wel wat je zegt?’ Mees keek zijn vader minachtend aan. ‘Thomas heeft het niet van een vreemde. Billen en borsten, altijd dezelfde grapjes. Gefrustreerde macho’s, dat zijn jullie!’

Ondertussen had Thomas zo veel mogelijk spaghetti-slierten terug in de pan gegooid en veegde hij zijn gezicht schoon met zijn mouw. ‘Beter een macho dan een homo,’ siste hij venijnig.